

Andreea
RĂSUCEANU

Fiction-Ltd

Linia Kármán

roman

POLIROM
2023

Cuprins

I. <i>Mis dos países</i>	7
II. Ulița italienilor.	143
III. Necorespunzător	249

Îmi dau lacrimile, e o lume colorată, plină de detalii pe care nu le-am observat până acum, vie, nu știu dacă exact așa cum a fost, dar efectul e șocant.

Las jos laptopul și mă duc să mă așez lângă Iana.

— Am văzut că ți-ai dorit fotografiile astea, nu le-ai putut lăsa la Coca. Și am vrut să fac ceva cu ele, știam de programul ăsta, l-am folosit și la film, ca să anim niște fotografii vechi.

Mă uit la ea, e puțin nesigură, pentru că n-am avut nici o reacție. De fapt, mi se pare un fel de vrăjitorie, un act magic, nepermis, fascinant, care te face să te simți în același timp fericit și vinovat. Poate că e moral să faci asta cu fotografiile unor oameni care nu mai sunt. Poate că doar eu am senzația de hybris, de nenatural, de joacă imprudentă cu lucruri grave, ca dispariția, absența, moartea, e ceva derizoriu în asta, mă simt ca și cum aș fi încălcat o interdicție. În același timp, partea rațională, partea care a reușit să se adapteze, care trăiește în prezent, cum a zis Iana, avem întotdeauna o parte care trăiește în prezent și alta care trăiește în trecut, îmi spune că n-ar trebui să refuz posibilitatea asta. E ca și cum am vedea un film al cărui subiect e propria noastră viață, tocmai acea parte care ne-a rămas necunoscută și spre care ne îndreptăm chiar acum.

— Dacă nu-ți place, îl șterg, îmi spune, privind departe, peste apă, unde norii se adună iar, tot mai joși, mai amenințători.

— Îmi place foarte mult, Iana, îi răspund. Te rog să mi-l trimiți și mie.

Zâmbește și mai desface un sandwich din șervețelul mototolit, mi s-a făcut foame și desfac și eu unul, de undeva de pe bancă ne privesc pe rând toți cei din fotografie, am uitat să închid laptopul.

Ziua asta parcă a traversat din nou toate anotimpurile, mai lipsește să ningă, nu m-ar mira nici asta, la cât de roșu a devenit cerul, împingând aerul rece spre pământ. Ne întoarcem spre șosea, ajungem curând din nou la brâul de blocuri pustii. Prin carcasa lor cenușie și mai tare vântul, cred că furtuna se apropie, îi propun Ianei să ne întoarcem, să nu pățim iar ca la sosire. Nu apucă să răspundă, poate că nici n-a auzit din cauza căștilor, când cu privirea periferică surprind o mișcare lentă, întunecată, ca și cum de undeva din spatele blocurilor ar aluneca spre șosea o panglică lată, cenușie. Iana a observat-o și ea, o privește cu ochii larg deschiși și gura căscată, e un convoi de oameni, ne dăm curând seama, în haine cernite. O înmormântare, aici, în mijlocul pustietății, în câmpul cu iarbă pârjolită, cu resturi de fiare care ies din pământ ca oasele unor schelete metalice. Merg toți aliniați în spatele dricului, pe suprafața de sticlă prinsă în franjuri de fier forjat au început să alunece primele picături de ploaie. Arată exact ca dricul de la C., cu amorașii de fier negru care te fixau cu ochii lor orbi dacă încercai să culegi din praful drumului monedele aruncate la fiecare răspântie, cu sticla zăngănitore ce pare că o se spargă la fiecare hurducăială, cu cei doi cai cu valtrap brodat și ochii acoperiți de pânza neagră. Merg ciudat de repede, poate din cauza ploii care se-ntetește, mă gândesc că la primul dâmb ar putea să se răstoarne și-mi imaginez amestecul de sticlă spartă, fier îndoit și flori colorate, dar caii, deși orbiți, par să știe perfect drumul printre toate obstacolele.

Nu puteau ieși decât de aici, din spatele blocurilor pustii, poate că mai sunt încă apartamente locuite pe care noi nu le-am văzut. Mă uit în jur, poate că undeva se înalță silueta unei biserici, ecranată de brâul înalt

de beton al blocurilor, dar nu văd nimic. Nici nu-mi imaginez unde ar putea fi un cimitir aici, în afara orașului, în afara oricărei așezări umane, unde n-am întâlnit un om de atâtea ore. Convoiul înaintează în același ritm, tăind câmpul cu precizie, ocolind denivelările mai mari, caii se opresc uneori, adulmecând aerul umed. Un preot tânăr, fără barbă, merge repede, în tăcere, în primul rând al convoiului, alături de ceilalți. Nu mă pot abține să nu arunc o privire înăuntru când ajung în dreptul nostru. La C. făceam la fel, deși știam că voi avea coșmaruri noapți la rând, pentru că mortul nu vrea să fie uitat, îmi explica una din surori. Probabil Sofi, pentru că Ioana respingea orice explicație care nu se baza pe rațiune, cum spunea ea, totul are o explicație rațională, n-are de ce să-ți fie frică. Mori și gata, s-a terminat totul, nu mai există nimic dincolo, adăuga. Înăuntru e o femeie, nu-i pot ghici vârsta, are pe cap o basma și e aproape acoperită cu flori, mai ales dalii colorate, de grădină, cum am văzut mai devreme sub crucile de pe malul apei. Mâinile legate cu tifon țin și ele un mic buchet, ca și cum ultimul lucru făcut a fost să apuce strâns între degete tulpinile subțiri, acum îndoite nefiresc. Dinspre apă înaintează peste câmp o ceață albă, șirul de oameni se dizolvă treptat în ea, întâi dispar caii și dricul, apoi și ceilalți, o vreme se mai aud scârțâitul osiilor ruginite și copitele animalelor, pe urmă totul se cufundă în aceeași liniște dinainte. Mă uit la Iana, am crezut că, absorbită de ce vedea afară, a uitat să filmeze, dar nu, are telefonul lipit de geamul pe care acum apa curge în șiroaie, a început să plouă torențial. Urc în mașină, fâșul mi s-a udat și mi-e deja frig, mă gândesc la ceaiul fierbinte pe care o s-o rugăm pe Ghiuner să ni-l facă. Când șoseaua cotește pe lângă blocuri, începe să se vadă și orașul,

cu luminile deja aprinse, apăs pe accelerație fără să-mi pese de asfaltul ud, înaintăm și noi orbește prin ceață.

*

Am hotărât împreună să schimbăm traseul și s-o luăm de-a lungul căii ferate, să vedem câteva din haltele părăsite dintre Galați și Bârlad. Una din ele e chiar cea din C., doar că acum nu mai oprește nici un tren acolo.

Gările apar din senin, siluete roșcate furișate printre arbori nu foarte înalți, nici foarte deși. Îmi place să merg cu trenul, nu știu cui i-a mai plăcut înaintea mea, dar sigur Ioanei, care pregătea orice călătorie cu trenul ca pe un eveniment. După ce a murit ea și M. a primit promovarea, a trebuit să ajung la un training la Cluj, încă mergeam la firmă, și eu am preferat să merg cu un tren de noapte în loc să iau avionul împreună cu ceilalți. N-am putut dormi tot drumul, dar, în alunecarea continuă de lumini de afară, cu porțiuni de noapte atât de adâncă, încât nu mai exista înăuntru și afară, deveniseră una, în aceeași masă întunecată, care se mișca în jurul meu și odată cu mine, în sfârșit m-am putut odihni.

Am stat toată noaptea pe marginea patului, în vagonul ăla de dormit, cu ploaia care răpăia asurzitor în tabla de deasupra. Nu era nimic în urmă, nimic înainte.

E ceva în drumul ăsta care a început să semene cu o rătăcire, o formă de libertate, de absență din propria viață, de care aș fi avut atâta nevoie în urmă cu câțiva ani.

De fapt, îmi dau seama că încă am.

La întoarcere, ne oprim din nou la statuia Docherului, ne uităm la apa pe care curenții desenează cercuri

fine, se desfac în unde largi, tot mai departe, spre malul celălalt. Pe lângă noi trece o adolescentă înaltă, părul blond îi încadrează obrajii rotunzi, are pe urechi căști mari, albastre. Trece încet de-a lungul malului, poartă un șort deschis la culoare, foarte scurt, pe pielea albă a unui picior se târăște șarpele verzui al unei varice uriașe. O văd pe Ioana în patul îngust, cu perfuzia de plastic mototolit aproape goală, prin care trece lumina sfârșită din salon, respirația ei se amestecă cu rafalele de vânt care răscolesc frunzele uscate din parcare.

Lângă noi, pe bănci, sunt doar câteva dintre femeile care îngrijesc spațiul verde din jurul Palatului, și-au desfăcut pachetele cu mâncare și mestecă absente, cu ochii la apa pe care o despică lent un vas industrial, stârnind valuri de spumă murdară. Fâșâitul carenei se întâlnește la jumătatea drumului spre mal cu foșnetul frunzelor de plopi, mi-o imaginez îngreunată de stratul de alge și scoici care se depun treptat pe partea imersă a unui vas, împiedicând-o să înainteze cu aceeași viteză. Un pescăruș strânge toată lumina care a mai rămas pe bulevard între aripile lui. E ceva ce am mai trăit în scena asta, ceva din liniștea altei după-amiezi, din mișcarea lină a unei alte ape.

Ce poți spune în fața marilor curgeri de apă, unde mai potrivită e tăcerea.

Când ne-am urcat deja în mașină și întorc cheia în contact, îl văd pe puștiul de ieri, cu geaca roșie, pe bordură. Și-a parcat skateboardul improvizat în rând cu mașinile, stă pe bordură și mănâncă dintr-un tort, un tort întreg, de ciocolată acoperit cu frișcă, până reușesc să ies din parcare, a înghițit aproape jumătate, restul îl ridică, cu tot cu carton, și-l agită râzând în urma noastră.

Seara, când mă întind în pat, prin fața ochilor mi se derulează încă drumul verde, foșnitor și din când în când îmi apare silueta roșie a unei gări-fantomă, cu semne de graffiti pe zidurile de cărămidă, cu ferestrele orbite de lipsa geamurilor. Gări moarte și roșii ca vulpile de altădată, înșirate de-a lungul drumului, ca într-un vis de psihotic sau o BD de-a Ianei. Drumuri care nu duc nicăieri, cum a spus ea cu o zi în urmă, când ne-am oprit pe marginea șoselei. Dar un drum nu te duce neapărat într-un alt loc, te poate duce și într-un alt timp. Dacă nu cumva e același lucru, adaugă ea, într-unul din momentele când simt că ne leagă același fir străveziu venit de departe, dintr-un trecut pe care nici una din noi nu-l mai știe, firul care ne-a legat pe toți până azi, pe Ioana și Sofi, Linica, Iana, Petruța, Nicu, Radu și Ioana mare. Oare de câți dintre ei a auzit Iana înainte să ne întâlnim?

O privesc cum doarme, pe o parte, cu un genunchi ridicat, ca un alergător surprins în cursă de o neașteptată stare de somnolență. Uneori și-l mișcă ușor, ca și cum chiar ar alerga, în general doarme agitat, mă întreb ce se petrece în visele ei de noapte, cum le zicea Ioana, vise de noapte și vise de zi, nu sunt același lucru. Mă întreb cât ar trebui să știe despre trecutul ei, de fapt, și cum ar putea-o ajuta asta. Cât trebuie să știm, în general, despre trecut.

*

Trebuie să predăm camera de hotel, se apropie ora prânzului, Iana a îngrămădit bagajele în fața ușii, în exterior, ca și cum n-ar fi ale noastre, ca și cum brusc n-ar mai fi loc pentru ele înăuntru. Peste ele a pus masca de gaze și dicționarul. Mai devreme am întins